

обезкуражи и ние вече прѣдполагахме, че руситѣ сж въ Одринъ Сърдцата на всички се обливаха въ кръвъ; ние очаквахме само лоши извѣстия и се надѣвахме само на Бога. Цѣлия нашъ воененъ лагеръ, цѣлото огромно военно семейство се възрадва отъ щастливата и неочаквана новина отъ плѣвенскитѣ другари Но ние считахме побѣдата за съвършено прѣувеличена и никой не искаше да повѣрва въ това, което бѣше една цѣла дѣйствителност!

Това наше колебание можеше да се обясни по два начина: първо, че смѣтахме руситѣ въ пѣленъ ходъ къмъ Южна България и, второ, че телеграмата — поради чудноватата наша привичка — не бѣше написана на воененъ езикъ и прѣдставляваше отъ себе си нѣщо като епическа поема! Самъ главнокомандующия ми каза: «Азъ не вѣрвамъ въ нея нито на една дума»!

Сжществувало е и сжествува правило «да се отива на изстрѣлъ»; а сега ще трѣбва да се отива и на телеграфно извѣстие!

На всѣки случай, колко просто бѣше да се протелеграфираше до Цариградъ, за да се получеше слѣдъ единъ часъ потвърдяване на телеграмата на Гази-Османъ-паша!

А слѣдъ това потвърдяване, колко лесно бѣше да се атакува противника въ толкова благоприятния за насъ моментъ! Обаче ние не направихме нищо; а най-важно отъ всичкото, — безцѣнно важно, — бѣше, че руситѣ, въ края на сжщия мѣсецъ, отново атакуваха Османъ-паша, и отново бѣха бити, а нашата Източна армия пакъ не поиска да повѣрва въ това и не се помърдна отъ мѣстото си!

Да! Ние не се помърднахме отъ мѣстото си! Обаче нека да видимъ, имахме ли срѣдства, можахме ли да постъпимъ иначе? На този въпросъ